

Roger Mallola

Presentació de candidat

Candidatura

Em presento a les Primàries de la ciutat de Barcelona per a les eleccions municipals de maig del 2019.

La meva candidatura individual forma part de la col·lectiva **Barcelona és Capital**, encapçalada per en **Jordi Graupera**, a qui li agraeixo la confiança de comptar amb mi per aquesta tasca de construir una proposta al servei de la ciutat i dels seus habitants.

Carta de presentació

Benvolguts ciutadans de Barcelona,

M'adreço a vosaltres per fer-vos saber que em presento a les primàries organitzades per concórrer a les eleccions municipals del 2019, i per demanar-vos el vostre vot.

Com la resta de candidats, la meva candidatura és individual, però forma part d'un equip que treballa des de fa temps per oferir una proposta política per a la ciutat. Les meves responsabilitats estan adreçades a plantejar estratègies d'acció política, a formular propostes polítiques i de programa, i a definir línies del discurs.

En les eleccions municipals s'escull alhora un executiu i un legislatiu, i el reglament de primàries intenta ajustar-se a aquesta realitat, amb un predomini de l'elecció d'una llista més que no pas de l'elecció d'un candidat i el seu equip. Així, per formar part d'un equip, t'hi has de presentar, i això és el que us faig saber.

La meua proposta política resta lligada a l'equip del qual en formo part. I no obstant això, més avall he inclòs un article d'opinió que resumeix la meua visió del panorama polític actual. El més important és al darrer paràgraf, on he fet esment de la gran responsabilitat que tenim tots, sobretot els candidats.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

Cordialment,

Roger Mallola

Biografia

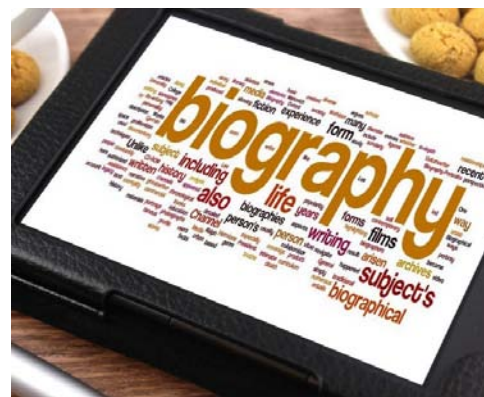
Sóc nascut a Barcelona el 1969.

La meua formació és la d'enginyer de camins, canals i ports per la Universitat Politècnica de Catalunya. He cursat un màster en Relacions Internacionals a la Universitat d'Amsterdam, i actualment sóc doctorand en Humanitats-Estudis Europeus.

Sóc membre de l'Institut Nova Història.

He fet algunes conferències sobre història del pensament europeu i sobre metodologia de la ciència. Em declaro seguidor dels mestratges de Bertrand Russell, José Ortega y Gasset i Joan Fuster.

He fet d'enginyer, però actualment treballa com a consultor estratègic i d'inversions per a empreses.

Enllaços

Per tal que pugueu tenir més d'informació sobre com veig la realitat, us apunto uns enllaços on hi podreu llegir articles i veure vídeos fets els darrers anys.

- [La impossibilitat existencial](#)
- [Censura i nou paradigma historiogràfic](#)
- Articles d'opinió a [Nació Digital](#) i a l'[Unilateral](#)

Esperança

Ha passat més d'un any des que els catalans del Principat vam decidir exercir el dret a l'autodeterminació. La situació avui és clara, i ens veiem forçats a seguir sent part de l'estat castellà, i a definir-nos, inevitablement, com un país ocupat. Els partits del processisme estàtic ens han demostrat que no tenien interès en fer allò que van prometre: proclamar la constitució d'un nou estat independent fent efectiu el mandat del poble de Catalunya del primer d'octubre. Hagi estat per la seva incapacitat d'abastar el fet polític, per la seva bonhomia de matriu cristiana, o simplement per la seva arrogància, típica d'aquells que creuen poder controlar-ho tot retorçant el llenguatge i la percepció dels fets, el resultat és que els responsables de dur-nos a la llibertat ens van mentir.

Des de principi d'any, els catalans estem en 'shock' i patint un dol (model de Kübler-Ross) que tot just comença a mostrar els seus símptomes. Hi ha una part de la ciutadania que ja és a la segona fase d'aquest dol. La de la ira. Una petita part del cos social català es mostra irat contra qui creu que n'és responsable. És el cas, entre d'altres, dels CDR que s'han queixat vehementment i directa a les seus dels partits neo-autonomistes d'Esquerra Republicana i del PDECat. Els ciutadans d'aquest grup actuen en avançada perquè, per diverses raons, estan sentint més profundament el dolor, i copsant més directament cap on ens volen portar els dels règim de Vichy. La ira, que deriva d'un sentiment de menyspreu, és inevitable i necessària: respon a la realitat.

I no obstant això, una gran majoria de ciutadans que senten Catalunya com el seu país i que van tornar a donar una majoria no espanyola al parlament català són encara en la fase primera del dol. La de la negació de l'engany. Aquesta gran majoria sembla, des d'abans de l'estiu, que no sigui capaç de superar aquest primer estadi, i s'hi estigui recreant en una giragonsa permanent, esgotadora i inútil. A primera vista sembla que no vegin o no vulguin veure l'ensarronada. El fet que encara no es moguin de la primera fase, però, no és un problema de capacitat de visió, sinó d'expectativa d'alternatives. El fenomen de contenció de la ira per part de la gran majoria de la ciutadania independentista respon a dos motius. El primer és el d'acció efectiva i civilitzada. Aquest grup entén i valora que la ira no pot desfermar-se pel país sense control, perquè saben que un cop desfermada, ens porta al caos i a la violència. I saben que això afavoriria el règim del 1939. Aquests ciutadans entenen que la ira ha de ser canalitzada cap a la política, cap a les institucions. El control de la ira és, doncs, un acte d'intel·ligència, que exigeix d'una gran força i esperit de contenció. Aquest gran grup d'independentistes es disciplina i roman en la fase de negació perquè sap que no pot passar al següent estadi sense tenir-ne els instruments i preveure'n les conseqüències. I els instruments són el parlament i el govern, ara segrestats pels republicans i els neo-convergens.

El segon motiu fa referència a la sensibilitat i afecta més la vessant personal de l'individu. Els independentistes necessiten seguir en la fase de negació de l'engany per una raó de supervivència existencial. Han de protegir la seva ànima i evitar-ne el seu col·lapse. Aferrar-se i creure en els partits processistes és un mecanisme de defensa per no perdre l'esperança. Una gran majoria dels ciutadans independentistes ja saben del cert que van ser traïts pels partits del règim. Ho han

sabut clarament i diàfana des que el president a l'exili va renunciar a exercir el seu càrrec i a tornar a la terra a la qual es deu. No poden deixar d'agafar-se al miratge perquè fer-ho els duu al desconsol, a creure que els seus ulls mai no veuran el seu país alliberat. Sense aquesta estratègia cognitiva, i amb l'evidència que no hi ha instruments polítics a l'abast, caurien en la desesperança, en la mort en vida. Per això el mecanisme de l'autoengany i de la negació de l'evidència és tan fort i tan profund. És inevitable perquè és necessari per sobreviure. I és així que sota aquesta perspectiva, que té en compte la sensibilitat de l'ànima, aturar el sentiment torna a ser un acte d'intel·ligència davant del buit polític que existeix. Per això sovintegen aquests fenòmens, només aparents i tal vegada compulsius, de suport a totes les estratègies de dilació i d'engany.

Aquest estat de paràlisi en la resolució del dol es manifesta perquè els ciutadans encara no veuen cap més altra solució. Però la solució ja hi és. De la mateixa manera que les consultes populars per l'autodeterminació van néixer des del poble, i al marge i en contra dels partits del règim, una nova proposta està emergint des d'aquest mateix poble. Amb un gest de respecte i de prudència, molt tènue, un nou instrument està agafant cos. No passarà molt de temps fins que el gran gruix d'independentistes, la majoria del poble de Catalunya, esperonats pels mateixos que van desbrossar el camí del referèndum, repliquin l'autoorganització i situin candidatures d'homes i dones lliures allà on s'entengui el valor del vot. Les primàries per a la futura contesa electoral de les municipals del 2019 és la primera flama. Però n'hi haurà més.

El poble català és intel·ligent, i tots els seus moviments responen a l'experiència vital de més de mil anys d'història. Quan els ciutadans s'adonin que només des d'ells i només a través d'ells es pot construir el futur, el seu dol passarà. I s'adonaran que el camí des de la negació fins l'acceptació només haurà estat un breu malson. I sabran que el futur és a les seves mans, i només a les seves. De la mateixa manera que des del principi fins al final van protegir les urnes i els vots, ara des del principi fins al final hauran de decidir quines són les llistes de candidats, qui ha de comandar-les, qui ha de constituir-les i com s'han d'ordenar. Des del principi fins al final sense mitjancers de l'engany. I faran saber als escollits que mentre que l'ètica jutja en abstracte les qualitats morals dels motius, l'avaluació política ha de jutjar les qualitats polítiques de l'intel·lecte, de la voluntat i de l'acció. I, per tant, els que facin un pas al davant hauran de saber que la moral en l'acció política està directament lligada a l'èxit de les accions dutes a terme: només seran jutjats pels seus èxits i pels seus fracassos. Aquest és el camí endegat, i aquest és un camí que no s'atura.

Roger Mallola